Entrada

Camí cap al fons

Per pregaria.cat el dl., 20/11/2006 - 09:00

A cops ens passa que sentim la necessitat d'anar més a fons en la pregària. Experimentem una certa set, una enyorança, un desig de Déu. Hi creiem. Sabem que la fe és important. Però no hi ha un camí per anar cap al fons ?

1.- El camí cap al fons fonamentalment és un do de Déu, que pots demanar, sens dubte, i que no està a les nostres mans ni sota al nostre control. No són faves contades. Res a veure amb els resultats calculats.

2.- El camí cap al fons vol dir en primer lloc anar una mica a les palpentes vers el teu interior. El teu jo acumula la teva història, la memòria, els anhels, les felicitats i angoixes, i tantes i tantes coses conscients o oblidades que mouen l'interior de la teva vida.

3.- El camí cap al fons és sobre tot les relacions, especialment les amoroses. Quan t'hi vas ficant, de la millor manera que pots, comences a trontollar, a sentir-te feble, com si quelcom que es mou sota els teus peus. Un cert terratrèmol espiritual.

4.- El camí cap al fons arriba un moment que es va silenciant, les veus van callant, i entres en un cert descans, un cert distanciament, i possiblement sents com la remor d'una font.

5.- Amb l'ajuda misteriosa de l'Altre pot iniciar-se una certa llum en la foscor, que és presència i mirada. T'han portat a l'experiència de la relació, que dóna valor i sentit a totes les relacions d'amor d'aquesta vida teva.

Recorda el que deia Sant Agustí :

"Senyor, què és el que estimo quan t'estimo ?

No una bellesa material i aquella de l'ordre universal.

No la resplendor de la llum, amiga dels meus ulls.

No la suau melodia de l'harmonia i dels cants.

Ni la fragància de les flors, ni dels perfums o els aromes.

No el mannà i la mel.

Ni els membres gratificants en l'abraçada del cos.

Cap cosa d'aquestes estimo, quan estimo al meu Déu.

Però, certament quan l'estimo és cert que estimo

una vertadera llum, una veu, un perfum, un aliment,

i una abraçada.

Llum, veu perfum, aliment i abraçada del meu home interior,

on la meva ànima se sent banyada per una llum que s'escapa a l'espai, on escolta una música que no em roba el temps,

on respira una fragància que no escampa el vent,

on degusta un menjar que no es consumeix menjant

i on abraça una realitat que ni la sacietat no pot ni somniar.

Això és el que estimo quan estimo al meu Déu.